

Povestea veșmintelor preotului Ioan Dura din Deal

Veșmintele preotului Ioan Dura erau confecționate din mătase și din bumbac, cu fir metalic și galon pe margine. Hainele preoțești erau alcătuite din: stihar (primul veșmânt pe care-l îmbracă preotul, un fel de cămașă lungă), felonul (partea din exterior), patrafir (se pune în față). Preotului i-a urmat fiul său, Nicolae, care i-a moștenit veșmintele, cei doi au păstorit împreună 110 ani. Aceste veșminte au fost găsite într-un dulap vechi din podul Bisericii în anul 2000, nemaifiind în uzul liturgic.

Ioan Dura a fost numit preot paroh în satul Deal în anul 1855. A fost un om de cultură care s-a implicat în întreaga viață a satului, adică a înființat prima școală confesională din incinta bisericii și un cor bisericesc. De asemenea, a pus bazele „Fundației Șaguna”, cu scopul de a ajuta copiii nevoiași (cu cărți, alimente, haine), ca să poată frecventa școala. A înființat „Societatea femeilor”, care se îngrijeau de pregătirea hainelor pentru militari și de distribuirea alimentelor necesare în timpul războiului. Tot lui i se datorează prezența organizației de tineret „Sfântul Gheorghe”, care a cuprins toți tinerii din sat, în special feciorii. Aceștia erau îndrumați spre ore de cateheză, dar și spre implicare în viața culturală a satului. A fost un om energic; în biserică trebuia să fie ordine, obișnuia să strige la femei „Liniște, găștelor!” sau „Vă aliniați!” adică punea oamenii la punct.

O mărturie despre activitatea sfinției sale ne-o spun cantorul Ilie Macovei, cântăreții Dobru Ioanide și Radu Ioan: „În anul 1911 la intrarea în sat pe partea stângă exista o parcelă numită Curechi, unde fiecare familie a primit 4 arii de pământ pentru a cultiva varză; în acel an a avut loc o foarte mare invazie de dăunători, încât exista pericolul să dispară culturile. Oamenii din sat s-au dus la părintele și l-au rugat să țină o slujbă în hotar după Liturghie. Acesta a ieșit cu praporii, a sfințit apa, a ținut molidvele Sfântului Trifon, prin care acesta blastămă și alungă dăunătorii din hotarul satului, iar în timp ce boteza, au început să se strângă șiruri de gândaci și să o ia pe drumul Cinicului”.

În timpul pastorației sale se spune că românii au avut probleme cu sașii, pentru că aceștia aveau dorința să se extindă și să nu mai treacă nimeni prin Cîlnic. Preotul le-a spus sătenilor după slujbă să pregătească 40 de care pentru a pleca la Secașe, pentru a vedea ce vor face sașii. Când au ajuns în Cîlnic sașii nu i-au lăsat să treacă, atunci a ieșit în fața lor preotul care avea „revârver”(pistol) și a tras un foc în aer, apoi a zis: „De azi înainte dacă vreun sas mai iese în fața românilor pe toți vă pușc!”. Drept consecință, a fost reclamat de sași la mitropolitul din Sibiu, cu propunerea să fie caterisit. Norocul lui că a fost coleg cu patriarhul Miron Cristea, astfel a băgat în traistă 2 kg de slănină, 1 burduf de brânză, 2 pite, 2 l de „ghinars” (palincă), și s-a dus la preafericitul, după ce au mâncat împreună a început să-i povestească pățania cu sașii. Acesta a dat un telefon și astfel preotul a fost iertat de păcate.

Se mai spune despre el că a fost un fel de „Popa Tanda” dar în același timp bun gospodar; avea și o turmă mare de oi. Într-o noapte s-a trezit și a rugat-o pe preoteasa să încâlzească niște vin, ca să meargă la cioban. S-a îmbrăcat bine, apoi peste hainele groase și-a pus o cămașă și a pornit spre stână. Căinii, cunoscându-l, nu l-au lătrat. Ajuns la ciobanul Ion, l-a întrebat dacă doarme, iar acesta i-a răspuns că nu, fiindcă este un frig afară de crapă pietrele. Preotul i-a răspuns că nu este frig, deoarece el este îmbrăcat doar cu o cămașă, iar Ion i-a spus că trebuia „să se facă drac, nu popă”.